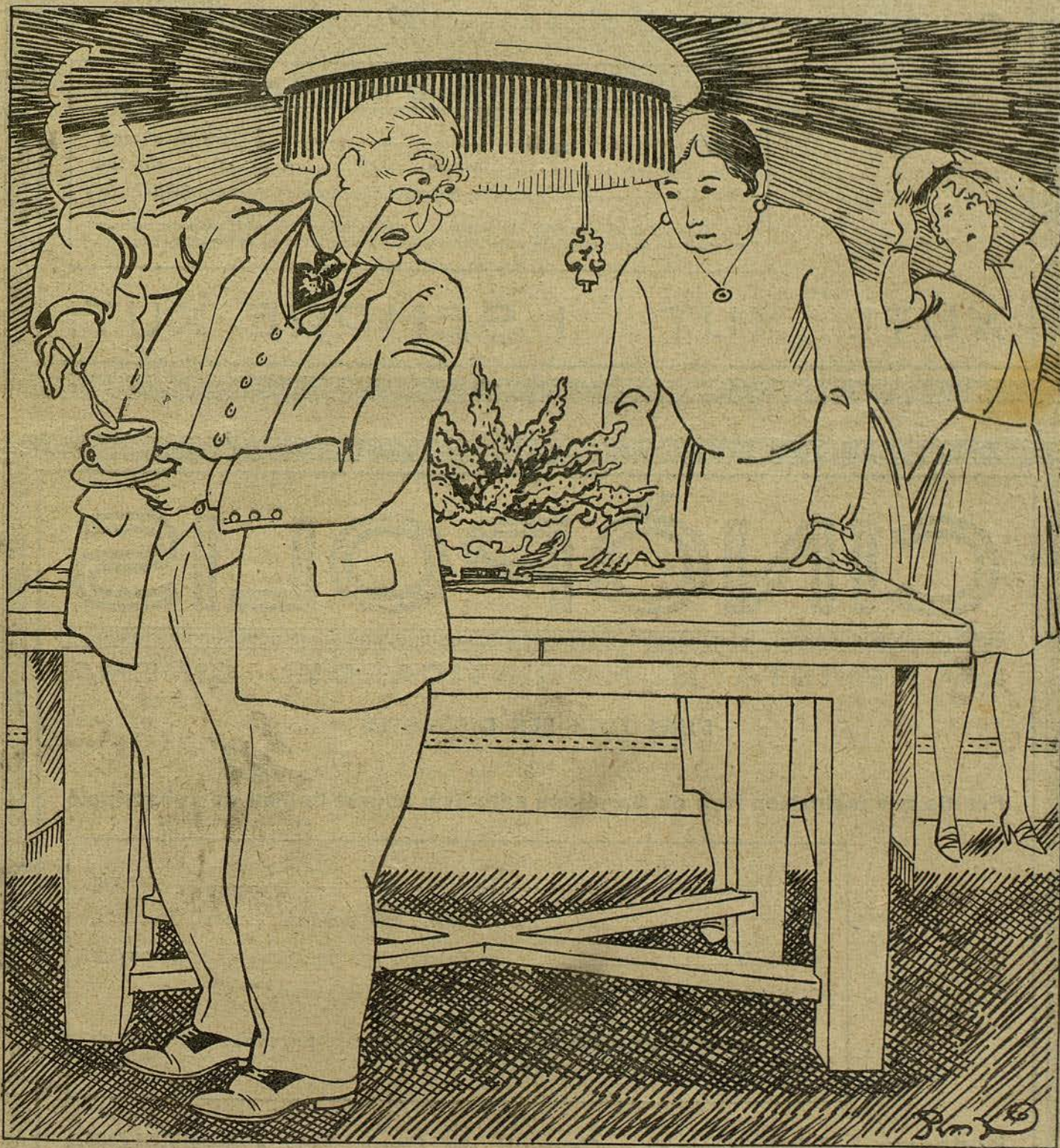

CINOPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 4 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 16 de febrer de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

—No m'hi vingueu a mi amb cinemes: jo vull anar al teatre... però no sé si anar a veure *La Mary Pickford* del «Romea», o *El séptimo cielo*, al «Goya».

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En ....., que viu al carrer
de ..... núm. ...., de ....., província
de ....., es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRES XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En ..... que viu
al carrer de ..... núm. ...., població .....,
província ....., es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

En anunciar l'esgotament i desaparició dels drames de l'Oest, no podem menys que enternir-nos i plorar la pèrdua irreparable amb llàgrimes de veritable desconsol.

Ja no veurem el «sheriff» amb la seva pistola de repetició, que disparava els trets a dotzenes sense mai acabar les municions com l'autèntica pistola de Sant Ferriol. Ja no veurem aquell usurpador de mines que es bevia els «wiskys» com aquell que pren camamilla i se'n duia la noia de les trenes d'aurades camps a través, obligant-nos a estar amb l'ai al cor fins a l'acabament de la tercera jornada. Ja no aplaudirem més aquell penconer presoner dels pellroges, que una nit de lluna fugia i després de quinze dies de galopar sense descans encara arribava a temps a la gran cursa i guanyava el primer premi en mig de l'engrescament de totes les porteres del barri que ocupaven els llocs més estratègics del cinema. Ja no veurem més com pesquen vaques amb laç escorredor ni com el propietari d'una mina es juga les llavors d'or a la ratlleta ni com per esbravar-se de la sort adversa sembla el cafè de cadàvers.

Els ingenus som els éssers més desgraciats d'aquest món. La moda ha suprimit els drames de l'Oest sense reparar en nosaltres, pobres de nosaltres, que vivíem la vida simplement, sense complicacions de caràcters, ni terrabastalls psicològics ni intervencions solapades del subconscient. Nosaltres, amb un de bo que triomfés, un de dolent que se la carregués, una noia que no quedés per vestir sants i un «sheriff» que quedés en bon

lloc ens donàvem per satisfets i restàvem admirats de la simplicitat amb què era condensat el drama de l'existència. Però les corrents modernes, la complicació de les passions, el descobriment dels replècs de l'ànima, la manifestació de tota mena de sentiments, ha obligat als productors de pel·lícules a suprimir la ingenuïtat. El drama de poques taules serà substituït per l'assumpte d'alta transcendència... I des de l'últim replà de l'escala de cargol de la nostra fantasia hem caigut en l'infern de les ànimes torturades i ens hem fet un xiribec a l'optimisme.

Quan les pel·lícules de l'Oest es trobaven en el seu apogeu, el cinema, per a nosaltres, era com un sedant que obrava damunt de la nostra ànima banyant-la en una infusió de benestar. En començar la pel·lícula tot seguit endevinàvem qui era el bo i qui era el dolent, qui triomfaria, qui es casaria amb la noia i qui seria castigat sense contemplacions. Per més facècies que fes el traïdor no perdiem mai l'optimisme i pensàvem: «Ves fent! Quan més faràs, més te la carregars!» I sofríem de gust, pensant que quan més ho guarríem més gaudiríem a l'hora de la justícia.

En canvi avui, tots els que com nosaltres són ingenus a més no poder, ens roda el cap davant d'aquell etern fluctuar entre el bé i el mal i restem atabalats a força de problemes psicològics i pel·lícules de tesi. Què costaria abans d'una pel·lícula de la Greta Garbo, per exemple, que no ens inquietessin amb un pròleg d'aquells: «La mo-

derna vampiresa, llama que se consume, pétalo de rosa que embriaga y en la vorágine de las pasiones triunfa ajena al eterno mariposear de los sentimientos»? Nosaltres, confessem que davant d'un pròleg així ja restem escamats per tota la vetlla. I això no succeeix únicament en pel·lícules de la Greta Garbo, sinó que succeeix en tota pel·lícula que tingui dos dits de transcendència. Un director que tingui una mica de prestigi es veu obligat, per poder competir dignament, a amargar l'existència cinematogràfica de tots els aficionats. El director que no pot encapçalar una pel·lícula amb un rètol que digui poc més o menys: «El drama de la vida, que aunque ajeno a nuestros sentimientos va unido a nuestras pasiones, nos lleva muchas veces a la realización de cosas irrealizables. Este es el drama de Dijo Almig, víctima de su propio subconsciente.»

La nostra campanya, però, serà terrible. Posarem en peu de guerra totes les porteres i tots els aprendents d'adroguer de Barcelona i cursarem la consegüent protesta a Hollywood.

Que ens tornin el «sheriff»; del contrari, hi haurà un daltabaix.

BIROSTA

PER LES TERRES DEL «FILM»

La ficció i la realitat

No volem presumir de dir coses noves en afirmar que, correntment, els artistes de cinema són en la seva vida privada tot el contrari del que les seves interpretacions poden fer suposar; però com que això és conegut en termes generals, uns quants exemples no hi estaran de més per acabar de fer el pes i de convèncer als nostres llegidors.

Així, tenim que en John Gilbert, que sempre fa papers de «castigador» sense consciència, va fer darrerament el ridícul en pretendre l'enigmàtica Greta Garbo, la qual cosa va motivar que en certa ocasió el llavors promès de l'estrella sueca—el seu director, que fa dos mesos ha mort a Suècia—el tragués a bufa seca del seu domicili, on havia entrat decidit a fer estralls.

La tragicomèdia va acabar a la *delega*, on va anar a parar l'irresistible don Joan, després d'haver fet un bon consum d'arnica.

La blonda Phyllis Haver, que ha agafat fama interpretant papers de vampira de mig pèl, la interpretació de la qual en *El destí de la carne* com a seductora d'en Jannings va ésser la confirmació de la seva vàlua, és una noia de sa casa que treballa per mantenir la família, i és tan seriosa que, segons diuen, no se la veu sola ni amb el seu promès.

En canvi, la Norma Talmadge, que

s'ha especialitzat fent papers de gran dama, poc menys que inaccessible, ha donat el darrer escàndol d'Hollywood, raptant en Gilbert Roland i emportant-se'l de viatge per Europa, després de treure'l de la massa dels «extres» i fer-lo primer actor de les seves produccions.

Tenim, també, l'exemple d'en Charlot, que malgrat haver aconseguit fer riure tot el món i arribant a ésser l'únic artista de cinema els mèrits del qual han estat reconeguts per unanimitat, la seva vida és un seguit de facècies, plets i drames familiars que fan posar els pèls de punta fins als autors de novel·les per entregues.

Què no pensaran de la Maria Corda els que hagin vist les seves interpretacions? En canvi, la màxima estrella en papers frívols no s'ha divorciat mai i segueix fidel els consells del seu director i marit, n'Alexander Korda.

També la Leatrice Joy, que en els seus papers fa de *veleidosa*, és tot un exemple. Després de divorciar-se d'en John Gibert, es dedica als seus dos fills com la millor mare de família.

En John Barrymore, les excellentíssimes interpretacions del qual com a galan jove s'han fet famoses, va pels cinquant anys, i no és recomanable veure'l sense maquillatge. Per tant, ens estranya molt el seu matrimoni amb la Dolors

Costello, a no ésser que ella l'hagi acceptat amb fins de propaganda.

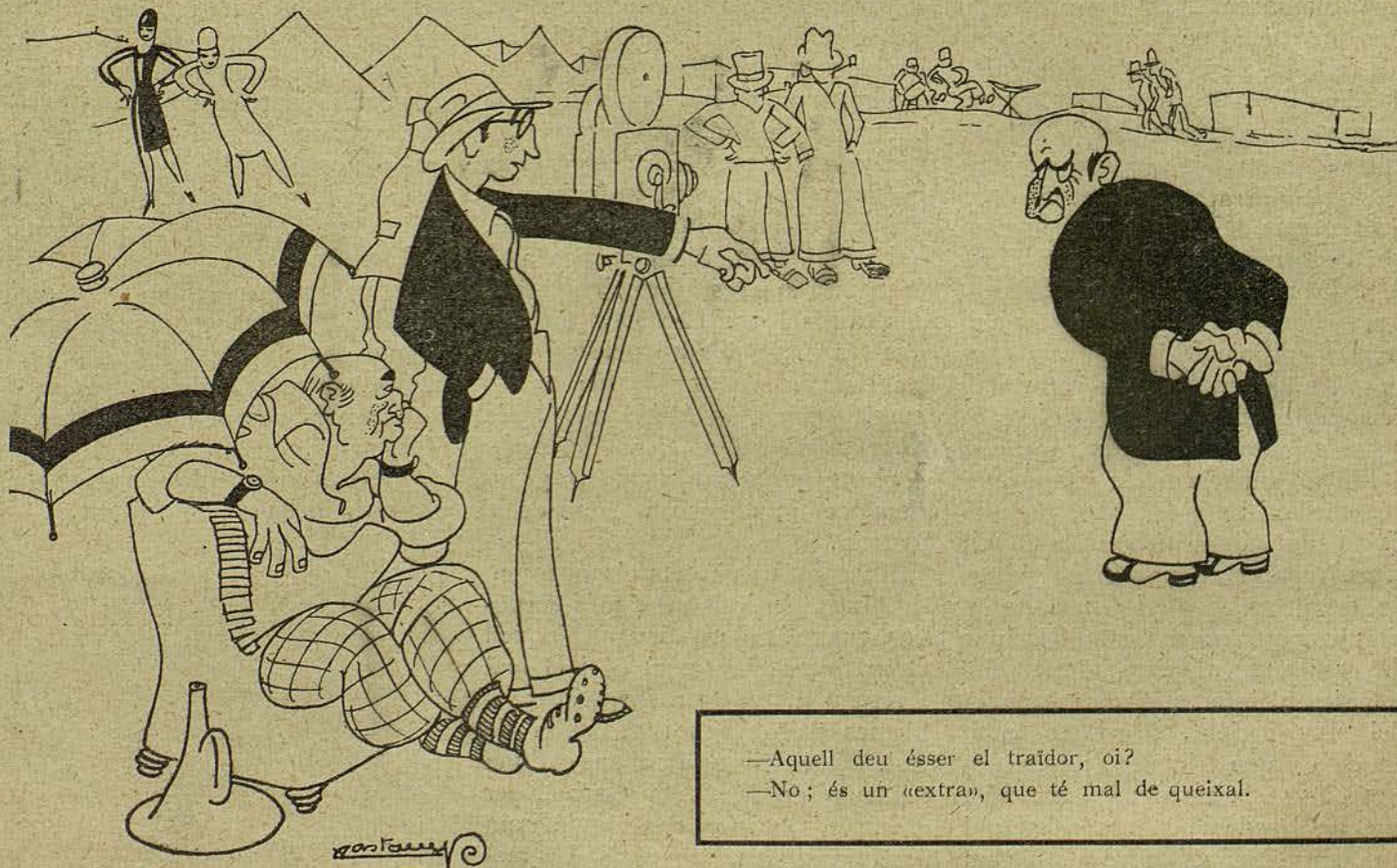
I si expliquéssim al detall la vida de la Greta Garbo, tan vampiressa a la pantalla, veuríem que resulta una xicoteta que, degut a un recent fracàs sentimental, fa una vida isolada i dedicada per complet al seu art.

Un dels casos més típics és el d'en Víctor Mc. Laglen, el brutal dominador de dones, el terror dels rivals. Carregat de canalla, viu tranquil·lament amb la seva dona en un magnífic xalet a Beverley Hills. A ben segur que si les seves admiradores ho sabessin, no seria un dels actors de cinema que es veu més aqueferat rebent cartes i peticions de retrats.

Es clar que hi ha excepcions, com la de la Dolors del Rfo, que, per ara, tant al cinema com fora d'ell, fa tronar i ploure, fent anar de bòlid a mig Hollywood; la de la gueta Mae Murray, especialista en divorcis, i alguna altra; però aquests casos no poden contrarestar la generalitat, que és el que tots representen allò que no són.

I en successius articles, amb més detalls i arguments, anirem presentant varis exemples que abonon aquest cas—psicològicament molt curiós—que observen tots els que han passat per la Meca del món de la pel·lícula.

J. PEL I KOLA

—Aquell deu ésser el traïdor, oi?
—No; és un «extra», que té mal de queixal.

Dolores del Río

Los Cármenes de Hollywood
esta noche están de cante,
pues en Méjico ha nacido
un clavel rojo y fragante.
La Giralda está en Sevilla
y en Granada el Albaicín,
pero el rascacielos árabe
está en la tierra del film.

Méjico!

Tierra de lidiadores
y de nobles matadores,
de chisperos y traidores,
de capeas y de amores.

Dolores!

Con tu gracia musulmana,
mejicana, árabe, hispana,
de tus pies el ritmo emana
con un aire de gitana.

Las guitarras de Hollywood
hoy gimen, estremecidas,
con suspiros de pasión
por tú majeza rendidas.

El patio de los leones
y la Alhambra son hispanas,
pero las hembras castizas
han nacido mejicanas.

Méjico!

Tierra de revoluciones,
de inflamados corazones,
de músicas y canciones
y de incendiarias pasiones.

Dolores!

De tu gracia prisionero,
exhalo el adiós postrero,
y vestido de chispero
me siento bravo y torero.

En tus ojos hay fiereza,
en tus andares majeza,
en tus bailes gentileza
y serrín en tu cabeza.

Los toreros de Hollywood
quieren beber manzanilla,
pero sólo se emborrachan
bebiendo zarzaparrilla.

La Torre del Oro está
cerca del Guadalquivir;
mas la maja que se estima,
a Hollywood se va a vivir.

Méjico!

Tierra de la xirinola,
de toreros con pistola,
de patios con pianola
y cánticos de manola.

Dolores!

Del Río, y no de barriga,
lleva la faca en la liga,
siempre noble, siempre altiva,
cruel, pero compasiva.

MAGNESSIE BISHOP

Aquest número ha passat
per la Censura

REPORTATGES SENSACIONALS

«Rin-tin-tin» es deixa entrevistar

Cordial, amb un somriure franc i simpàtic i tot estirant la pota dreta per a saludar-nos, ens rep «Rin-tin-tin», «el gos amb cervell d'home», com algú ha dit molt encertadament, en la seva caseta de l'Avinguda núm. 5.542.

Puces a dreta i esquerra evolucionant acompassadament. Una cassola amb puró d'ossos de pollastre a terra. Davant d'una tauleta un llibre: «Els drets del gos en la vida moderna».

Li demanem que es deixi entrevistar. Arruga el front, adreça les orelles i reflexiona. Al cap d'una estona ens interroga decidit:

—Ja són de l'«Associació protectora d'animals i plantes»?

—Socis fundador, precisament.

—Si és així, poden preguntar-me tot el que vulguin, tant en qüestions cinematogràfiques com en el demés, i els dono paraula que faré tots els possibles per a posar en les meves declaracions el màxim de franquesa i sinceritat.

—Gràcies, «Rin-tin-tin», en nom de tots els nostres llegidors; vostè és molt bona persona.

—Molt bon gos en tot cas.

Somriem, li acariciem el morro i comencem.

***

—Està satisfet del seu treball en el cinema?

—Psè, no gaire. Treballo molt avorrit. No veu que sempre haig de fer els mateixos papers!...

—Quins arguments prefereix?

—Els sentimentals; però sentimentals de bona llei. El meu ideal seria poder interpretar una pel·lícula amb la Greta Garbo.

—...!

—No s'estranyin; a mi la Greta m'entusiasma com no s'ho poden imaginar. És tan «bestial»!

I en lir això, «Rin-tin-tin» es posa sentimental tot giravoltant els ulls d'una manera exòtica, que no sabem pas com interpretar.

Al cap d'uns moments torna a reprendre la conversa:

—Altrament començo a tenir certa edat i certs papers ja no m'estan bé. Ahir el veterinari va prohibir-me terminantment l'executar cap salt d'aquells que fan exclamar al públic cinematogràfic: «Oh, sembla estrany que una bèstia pugui fer això!» I no parlen de les lluites desenfrenades i a mossegades amb el «dolent»! Aquí on em veu, tot ho porto postfs i ja fa sis mesos que vaig a cal dentista. Aquest queixal de platino el porto en substitució d'un que vaig trencar-me'n rosegant l'americana d'un «traïdor». El maleit portava botons metàl·lics!

—Parlant de tot: vostè què opina dels animals en el cinema?

—Que els animals, moltes vegades, per

a no dir sempre i guanyar-me el títol d'immodest, som els que tenim de salvar una pel·lícula.

—«Rin-tin-tin», vol dir que no exagera?

—Cap exageració; la veritat senzillament. Els hi demostraré amb una pregunta: en Tom Mix, en Hoot Gibson i tants altres especialistes en pel·lícules «del Oeste», creuen que haurien arribat tan lluny sense els seus intel·ligentíssims cavalls, íntims amics meus, dit sigui de passada?

—Potser no...

—No cal que en dubti; els dos esmentats artistes deuen tot el seu prestigi als seus cavalls. Ah, que no és ben digne d'admiració el cas d'aquestes bèsties?

—Sí, veritablement... I digui, parlant d'una altra qüestió: quin animal creu que ha triomfat d'una manera més esclatant en l'art mut?

—Per a que es convencin que sóc sincer en les declaracions: el meu enemic el gat. En «Fèlix» compta avui dia amb un estol considerable d'admiradors, que molts artistes cinematogràfics ja voldrien per a ells.

—Vostè, quins animals considera més «fotogènics» per al cinema?

—En primer lloc el mico, que té una vivíssima expressió de cara; després els cavalls, els gossos i els gats.

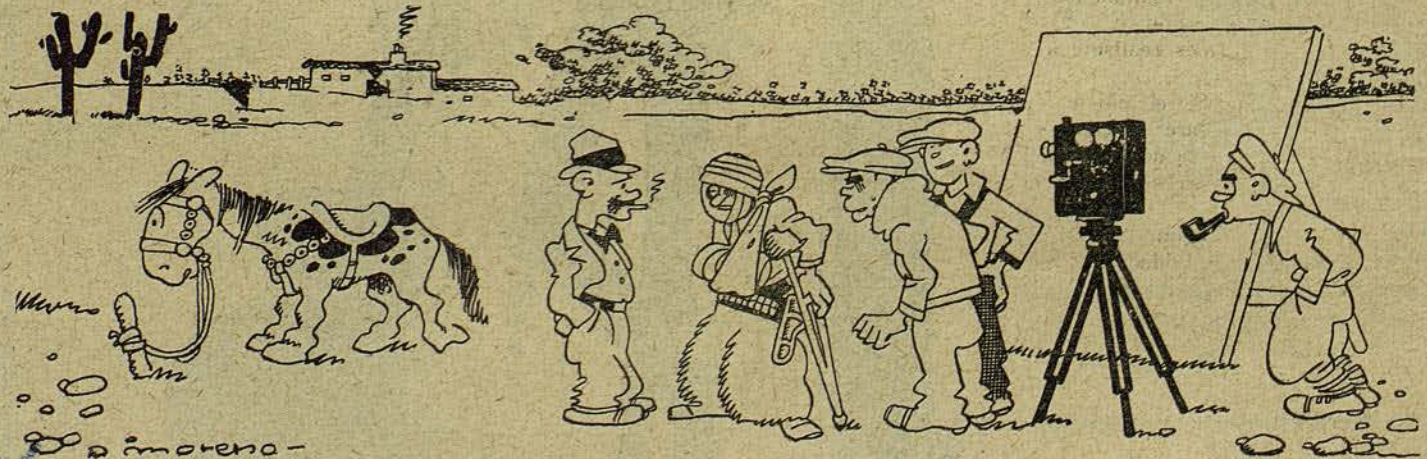
—I el més còmic per a «interpretar» una pel·lícula?

—La foca. A més de la seva comicitat posseeix un gran avantatge sobre els altres animals que filmen pel·lícules: la de poder treballar sense moure's del costat dels «focus».

Somriem del xisto de «Rin-tin-tin», admirem el seu talent extraordinari tot acariciant-li l'esquena amb delicadesa, i continuem l'interrogatori:

—Quina pel·lícula l'ha entusiasmat més?

—«Ben-Hur».

—I això, noi? Com és que vas tan embolicat?

—Es que he pujat de categoria. Ara sóc l'heroi d'una pel·lícula de catorze episodis.

—Mosca!

—Oh! Això no és res... Tot just hem filmat el primer episodi.

BIOGRAFIES RAPIDES

IRENE RICH

En el cinema, com en totes les altres arts, les especialitats són nombroses i ofereixen una varietat força interessant: en Norman Kerry és especialista en l'execució de papers en els quals pot lluir un elegant uniforme militar; en Menjou es pinta sol fent aquell tipus de conquistador madur i carregat d'experiència; la Greta Garbo és l'artista indiscutible per a fer de *mujer exótica* i interpretar escenes d'amor d'una originalitat complicada, etcètera.

De totes les especialitats esmentades i per esmentar la que més ens convenç i entusiasma, és la d'Irene Rich, insuperable intèrpret de tantes mullers enganyades i sofertes.

Irene Rich posa en la interpretació d'aquests papers una naturalitat tan extraordinària, que molts espectadors no poden menys d'exclamar:

—Em jugaria un peix que aquesta artista ha tingut més d'un desengany amorós en la vida; del contrari, no es comprèn aquesta acurada interpretació ni aquestes expressions d'una realitat tan perfecta!

I, efectivament, els espectadors ho encerten. La Rich és una de les artistes cinematogràfiques que més desenganys i calamitats ha tingut en la seva vida. De

—«Ben-Hur»?

—Sí; per una raó molt explicable: perquè l'escena que despertava més interès era aquella dels cavalls.

—Del cinema parlat, podria dir-nos la seva opinió?

—Que nosaltres hi sortirem guanyant.

—Però, llavors vostè ho tindrà més pesat, car, a més dels salts i les filigranes davant de l'objectiu haurà de lladrar per a donar més realisme a certes escenes...

—S'equivoquen. Si el cinema parlat s'imposa, em dedicaré a cantar peces de concert i «couplets» de la Raquel Meller. Per alguna cosa em diuen el gos prodigi.

—Va la última pregunta, amic (?): degut al seu caràcter i idees bon xic originals, no s'ha barallat mai amb cap director tot impressionant una pel·lícula?

«Rin-tin-tin» fa un badall elegantíssim, remena la cua amb suavitat i respon tot donant-nos la pota per acomiadar-nos:

—Precisament ens avenim moltíssim. No veu que són tan «animalets»!...

MAC HASSUM ROND

Hollywood (per T. S. F.).

jove (setze anys), desitjosa d'aventures i sensacions noves, va escapar-se de casa seva per a casar-se amb n'Elvo Deffenbach. No cal dir que aquest casament tan cinematogràfic acabà amb divorci.

Més tard va casar-se amb en Carles Rich, i aquest casament també fou de resultats catastròfics i pròdig en desenganys.

La desgràcia s'anà ensenyorint d'aquesta artista fins el punt d'haver de fer cap a un hospital, on tingué una de les seves filles.

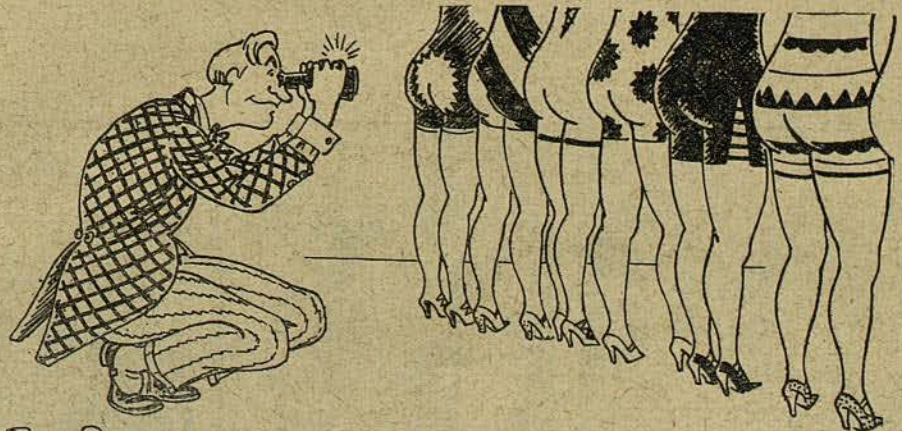
Així que es trobà amb forces suficients per lluitar per a guanyar-se la vida, començà a cercar empleus amb una activitat que meravellava a totes les seves amistats.

Féu de secretària en una casa de compra-venda de terrenys i finalment es decidí a presentar-se en un estudi cinematogràfic, on ja no cal dir que triomfà d'una manera definitiva en personificacions plenes d'una gran realitat, com: *Mi mujer y yo*, *El expreso de la luna de miel*, *Un disparo en la noche*, *Los cadetes del zar* i moltes altres.

Es diu que rep un feix de cartes diàriament de mullers traicionades que li demanen consell, a les quals respon molt amablement aquesta popular (una popularitat sense estridències ni gasetilles de propaganda) artista.

Actualment està casada amb en David Blankenhorn, i és tan feliç amb les seves filles, la seva fama i la seva fortuna, que diu que no se'n sap pas avenir.

MR. SAXOFON

EL SENYOR MACK SENNET LLOGA PERSONAL NOU

—Em sembla que no són prou fotogèniques...

AVÍS ALS LECTORS

La Redacció de CINOPOLIS treballa activament de dia i de nit sense menjar, ni dormir, ni respirar en l'organització d'un concurs.

Un concurs que eclipsarà el dels artistes emmascarats i n'hi haurà per llogar-hi cadires.

Per aquest concurs ja fa dies que comprem premis a dojo perquè n'hi hagi per tothom i tots els lectors puguin picar quelcom.

Al tanto, doncs, que s'acosta la repartidora.

Comenceu a fer acopi de fòsfor.

La setmana entrant en tornarem a parlar.

Com s'han de fer els petons

Perquè les noies romàntiques es facin càrrec del que és un petó de pel·lícula, retallem d'una revista que es publica a Hollywood:

«El beso es cierto; los labios se juntan, se aprietan bajo las imperiosas órdenes del director y ante el tic-tac interminable de la cámara; pero, por lo general, la opinión de los actores y las actrices es siempre la misma.

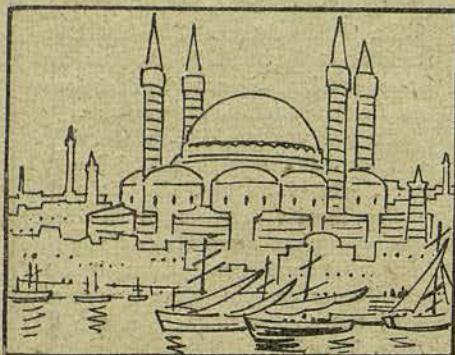
»En el momento del beso, la preocupación de hacerlo bien, la voz del director, las luces, los ruidos, todo eso distrae de tal modo, que el beso mismo, aun con todo el gesto de pasión y de amor requerido, es apenas una maniobra automática, tan frívola como si en vez de unirse los labios se tocasen, como los indígenas, las puntas de la nariz.»

Ara, que després llegim:

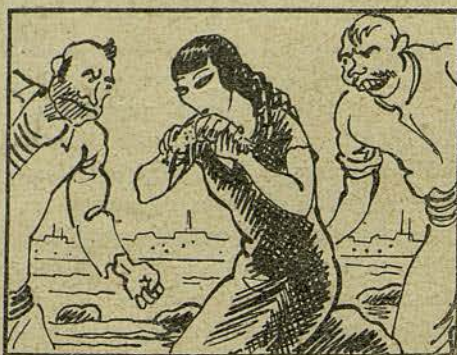
«Por lo general, las mujeres dicen eso. Algunos hombres suelen decirlo; pero otros guiñan un ojo alegremente.»

Els comentaris que se'ls faci el llegidor...

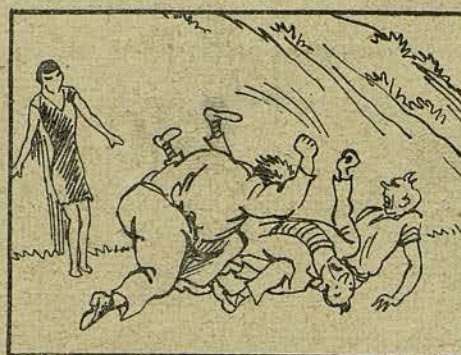
PATHÉ CINEMA, PARÍS I RIALTO : "ORO SUCIO"

Els fets que ens veiem obligats a relatar passen a Constantinoble. Podrien passar igualment al Poble Sec, però seria menys decoratiu.

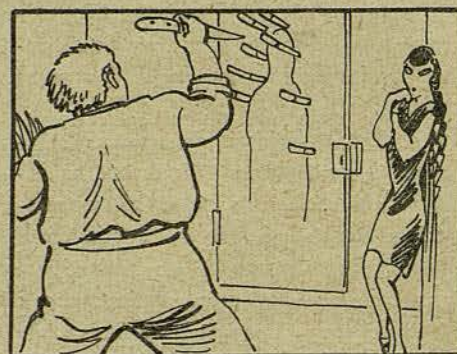
Song té molta traça a pescar llagostes cuites, el perfum de les quals atrau a dos gourmets d'acció.

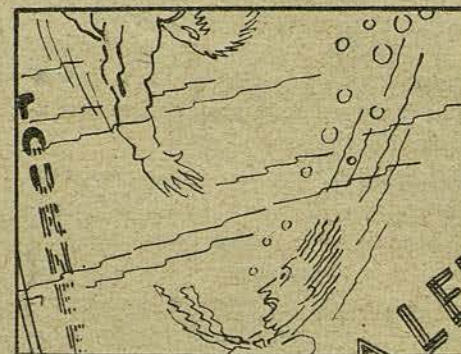
Però Jack, que s'entretenia pensant en el seu passat, des-torba que a la noia li tallin la digestió.

La xineta, agraïda, espera que faci un bon xàfec per a tornar-li el ganivet.

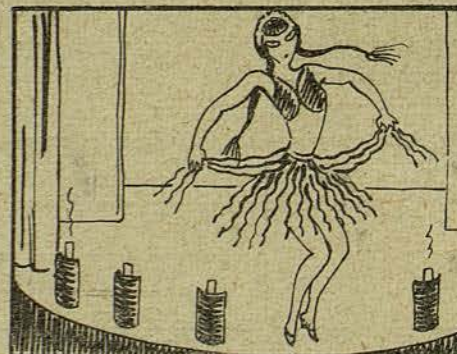
Jack, en un rapt d'inspiració, la vol cosir a punyalades damunt la porta.

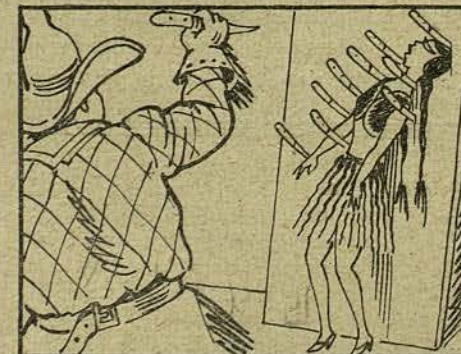
La xineta s'enamora d'un cartell que ens ho dirà tot: Jack, una vegada matà un home per gelosia.

Mentrestant en un restaurant de nit, Glòria, acompanyada del paganu Alexis, diu que s'avorreix tant.

Per a distreure-la, la fa entrar en un concert en el qual Song balla la rumba.

Però el número fort és Jack, que amb els ganivets fa el retrat de tamany natural le l'abnegada Song.

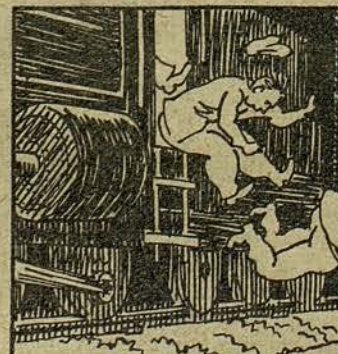
Glòria i Jack s'han reconegut i Alexis pensa que en la seva col·lecció hi manca una xinesa.

Jack va darrera la Glòria, però ha de cedir el lloc al capital.

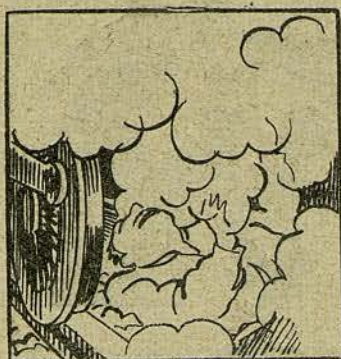
Per tal d'obsequiar a la pèrfida, Jack es fa soci de la penya del Rap.

Per a entrenar-lo, li fan saltar un tren. La policia des-torba un treball tan acurat.

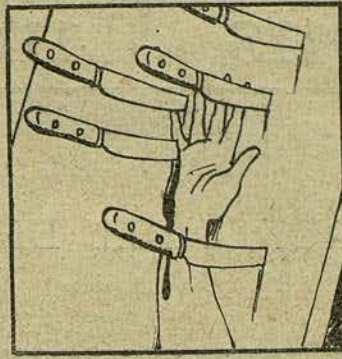
PATHÉ CINEMA, PARÍS I RIALTO : "ORO SUCIO"

Jack s'amaga sota la locomotora, però els de dalt s'han proposat donar-li uns bafos.

Aquest pobre Jack té pega: ni l'ésser atracador li surt bé. Tant de vapor li ha malmès els ulls.

I ens fan esgarriar fins que sagna el dit de la noia, que té vocació de víctima.

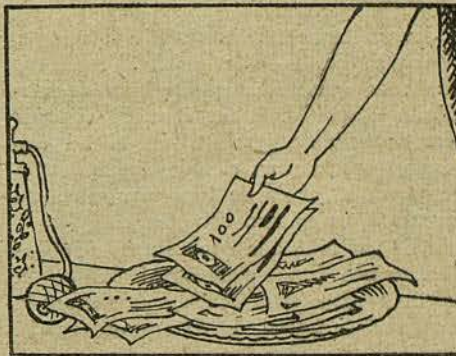
Jack diu a Song: —Ens has delatat!— I hi ha una pluja de ganivets que causa basques en el públic.

Song porta un ram de flors i diu que les ha pagades Glòria. Jack està content i no hi veu de cap ull.

Glòria no en vol donar ni cinc; però en compensació, regala un abric a Song.

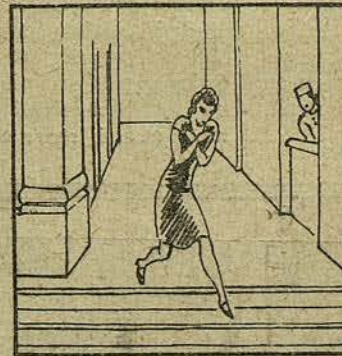
La pobre noia no pot estar-se de prendre la quantitat que necessiten i és una mala acció que tots aprofitem.

Jack palpa l'abric i diu: —Aquesta pell és la Glòria. Song gasta ben bé mig petricó de llàgrimes.

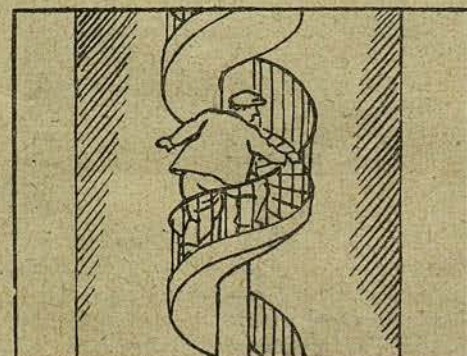
Alexis fa debutar a la xinefa en un cabaret i ja saboreja el premi al seu mecenatge.

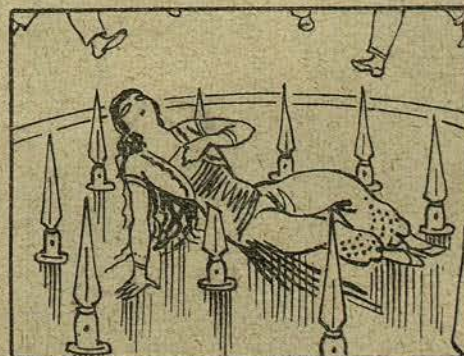
Acabada la representació, la noia es posa els parracs i corre cap a Jack, que només demana a la Glòria.

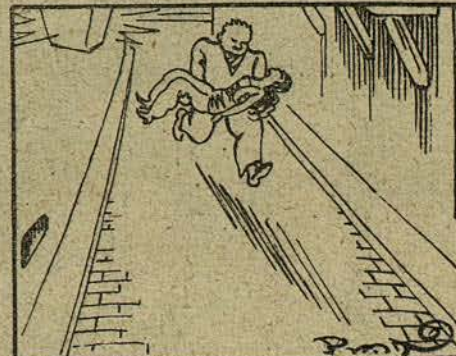
I Song ha de posar-se aquelles pells i fer el paperot, fins que el malalt s'arrenca la vena.

Aleshores ho veu tot clar; Glòria fa temps que és lluny i Song no pot sortir de ganivets.

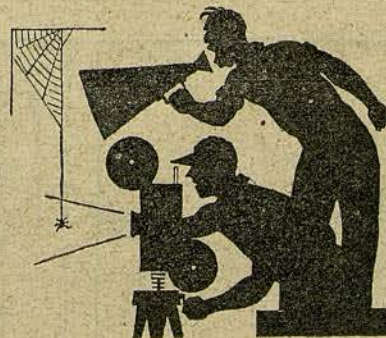
La noia cau sobre un punyal, les butaques tremolen i se sent com ens peten les dents als pobres espectadors.

Jack la rapta i s'acaba quan encara hi podria haver una altra curació, una nova ceguera i moltes més ganivetades...

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Capitol i Coliseum

EL GORILA, per Alice Day i Charles Murray

Que en aquest món no hi ha res per descobrir, llevat de la pedra filosofal, és una cosa que se la sap tothom de memòria. Doncs si en tot el món, que per cert és bastant grandet, no hi ha cap cosa a inventar, en el món cinematogràfic, que no ho és de bon tros tant, els invents a fer encara són menys.

Es per això que quan vam veure que s'anunciava amb platerets i bombo la pel·lícula que ens ocupa, presentant-la com a *algo nuevo*, ja vàrem arrugar el nas i ho posàrem en quarantena. Amb tot, la nostra bona fe és una cosa tan extraordinària, que en entrar al «Capitol» per complir la sacrosanta obligació, encara estàvem una mica esparverats de veure, si no una cosa nova, almenys una semi-novetat, un film que pogués passar.

El gorila és una pel·lícula que no val gran cosa. Està plena d'absurds, coses que no lliguen, altres que les comencen però no les acaben perquè no saben com fer-ho, etc., etc.

Van anunciar que era una pel·lícula d'intriga, i a nosaltres (als altres espectadors, suposem que els devia passar alguna cosa per l'estil) no ens va intrigar gens. Deien que tot plegat era una cosa molt de *misterio*, i tampoc l'hi vàrem saber veure per enlloc. Misteri de què? De dolor, de goig o de glòria?

Si d'una pel·lícula que quan ets al quadro que fa sis ja saps com acabarà, en diuen una pel·lícula de misteri, no sabem pas el qualificatiu que aplicarien si un dia en trobessin una que tingués un desenrotllament pacífic i racional i que s'acabés bé, però d'una manera inesperada. Ja sabem que això és demanar molt, però ens fa l'efecte que si mai s'hi trobaven, no sabrien sortir-se'n.

L'animaló que dona el títol a la pel·lícula surt una estona cap el final i despenya un paper ben poc lluit.

L'argument és per l'estil d'altres que ja han estat explotats de vint-i-cinc maneres diferents. L'assumpte passa a Nova York i comença amb un assassinat. Troben un senyor estrangulat i la policia dedueix pels senyals digitals que l'autor no pot ésser ningú més que un animal molt gros, i, sense com va ni com costa,

diuen que és «el gorilla», que aquella setmana ja ha fet tres assassinats per l'estil. Aquest gorilla resulta que no el coneix ningú, però tothom ho suposa i fins per ràdio comuniquen la notícia a tota la ciutat, recomanant que tanquin bé les portes i finestres de totes les cases.

Després l'acció ja es limita a un castell, on, a l'esquena de l'animafet en qüestió, un viu s'aprofita per fer facècies d'*alto espionaje* seguides d'assassinat, i el motiu de les quals no vàrem poder aclarir. A l'últim es descobreix tot el joc i resulta que el gorilla és d'un senyor que el deixa sortir a passeig de tant en tant, i la inofensiva bestiola no fa altra cosa que enfilarse pels balcons d'una casa i, segurament animada per l'instint d'imitació de tots els simis, segueix la gent i truca a les portes, però no mossega ni fa cap estropici.

La nostra modesta opinió és de què si haguessin substituït el gorilla per una fantasma d'aquelles que van embolicades amb un llençol i porten un fanalet, almenys ens hauria pogut intrigar qui era el que es disfressava de fantasma i no ens hauria passat com ara, que a l'escena que feia sis ja sabíem que l'únic que no tenia res que veure amb tot el que succeïa era el gorilla en qüestió.

Prenen part a la pel·lícula un parell de detectius que fan el pagès de la manera més ignominiosa que es pot imaginar, però, amb tot, són els únics que aguanten l'interès de l'obra.

Entre altres coses, no ens sabem explicar quina relació podria tenir el gorilla i el que s'emparava en la seva mala fama, amb el primer assassinat per estrangulament amb què ens varen obsessionar en començar. Ni tampoc què buscava a altes hores de la nit l'amo del gorilla a la casa dels sucesos.

Tenim notícies que de la selva africana vindrà una comissió de gorilles a protestar del paper poc lluit que hom feu interpretar a un de la seva colla.

I també és d'esperar que la societat protectora d'animals i plantes prendrà cartes en l'assumpte, vetllant pel prestigi dels seus protegits.

I fóra de desitjar, també, que es fundés una societat protectora dels aficionats al cinema per evitar que ens encolomín aquesta mena de raves fent-los passar com a super-produccions.

***

Cadenas de honor, interpretada per en George O'Brien i l'Estelle Taylor, només té d'interessant la figura de la protago-

Jack Duffy es queixa d'una trepitjada d'ulls de poll. Tot plegat, però, no és més que un truc perquè l'aconsolin.

nista, que està d'allò més bé, i la d'una rossa que hi fa un altre paper d'importància.

La de riure només tenia el petit inconvenient de què no feia riure als espectadors ni que el veí els fes pessigolles.

I referent a la revista, direm que hi havia alguna cosa interessant. Però quan vulguin fer un resum del més important de tot un any, caldrà que ho seleccionin millor, perquè, si no, s'emportaran cada èxit d'aquells que acrediten a tota una marca.

CECIL B. DE L'HORI

X Kursaal i Catalunya

ROSA DE CALIFORNIA, per Mary Astor i Lluís Alonso

Aquesta pel·lícula, Gran Luxor Verdader, ens va fer el mateix efecte d'aquells «restaurants» sense pretensions, que després d'un arròs de pollastre, un pollastret rostit i una racció de llagosta amb una salsa capaç de temptar al més desganat, us compareixen amb un plátano tan esquitit per postres que no podeu per menys d'exclamar al propietari de l'establiment:

—Ep, mestre; després d'un dinar de «categoria» valdria la pena que les postres fossin un xic més esplèndides! Si haig d'afegir quelcom al preu del «cobert», només ha de fer que dir-m'ho; però almenys deixi'm «rematar» el dinar amb tota dignitat! Porti'm un platet de crema amb pastes seques!

«Rosa de Califòrnia» comença bé, admirablement bé (un arròs de pollastre atapeït de talls esplèndids), segueix fent-se interessantíssima (un pollastre amb un suquet que és una divinitat) i continua sense decaure en el més mínim (la racció de llagosta amb salsa) fins que s'acosta el final de la pel·lícula; però, quan manquen pocs metres per aparèixer el *fin* la cosa es torna vulgar i cursi i el públic fa un seguit de comentaris que no són pas de satisfacció ni molt menys (el plátano esquitit de les postres).

Els llegidors. — Vol fer el favor d'explicar-nos aquest final i així veurem si vos'è té raó o bé és que va anar al cinema amb el front acordonat i pensant amb el comptador del gas?

Un servidor. — Ja ho crec que sí! Veuran que el protagonista (l'Alonso), per diferents qüestions de l'argument, es veu obligat a matar el general Romero; però, quan va per fer-ho són a temps a contenir-lo, prenent-li el revòlver de les mans i tancant-lo en una presó que tot i ésser «confeccionada» en un estudi cinematogràfic, fins hi han rates de debò. Allí el xicot fa veure que es desespera, car, l'endemà, de bon matí, quan el sol tregui el nas per darrera una muntanya

de carbó que es veu al fons, se l'han d'emportar a un pati i afusellar-lo a les ordres d'un «dolent» d'aquells tan repugnants i que van més escassos que els cap-i-cues de color negre i verd. (Mirin si van escassos que encara no se n'ha vist mai cap.) Doncs bé, com que en aquest món tot arriba, també arriba l'hora poètica (poètica hem dit? quina planxa!) de l'afusellament del pobre Alvaro (en Lluís Alonso).

El xicot surt de la presó emocionat, al costat d'un frare que el confessa i l'anima amb aquestes paraules:

—Resignació, Alonso; el millor que pot fer és no encaparrar-s'hi. Com que així com així tampoc no l'afusellaran.

Allavors el malaurat Alvaro es deixa conduir al *lugar del siniestro*, li tapen els ulls, un batalló de soldats es disposen a tirar, s'hi fixen, posen el dit al gatillo, acluquen un ull i...

Els llegidors. — No continui, no continui; acluquen un ull i no el maten, veritat?

Un servidor. — Això mateix!

Els llegidors. — És escandalós! Quanta vulgaritat, Déu meu, sempre el mateix!!! (Deixem els llegidors fent exclamacions i continuem com si tal cosa.)

Es una veritable llàstima que una pel·lícula tan afinada de direcció i interpretació l'hagin fet acabar d'una manera tan vulgar i idiota. Caldria que els directors, de tant en tant matessin algun protagonista (entenguin el sentit), car, d'aquesta manera aquests films com «Rosa de Califòrnia», es farien doblement interessants. Mentre les mamàs puguin exclamar a llurs filles: «No tengas miedo, Fifi, que no van a matarlo!», durant les escenes de l'afusellament i ho endevinin, no hi haurà res a fer.

***

Els protagonistes molt bé en llur treball i molt simpàtics. L'Alonso, de fer petons n'ha après una barbaritat i ens atrevim a pronosticar que acabarà essent una eminència en aquest assumpte.

EL APOCADO, per Jack Mulhall, Charles Murray i Jean Arthur

En Mulhall en aquesta pel·lícula fa una *soberbia* interpretació del seu paper de noi tímid, capaç d'engrescar a qual-sevol aficionat al *séptimo arte*.

La seva tímidesa s'acaba quan deixa de banda la botànica i «tasta» un petó de la Jean Arthur.

Molt real, car ens imaginem que els petons de la Jean Arthur són capaços d'això i molt més.

MAC HASSUM RONDA

CONSULTORI

A partir del pròxim número, inaugurarem aquesta nova secció, destinada a satisfer la curiositat dels lectors.

Totes les preguntes relacionades amb la vida, edat, estat i costums dels «casos» de la pantalla, així com les dades, títols i efemèrides de les pel·lícules estrenades i en general tot quant faci referència al cinema, seran contestades pel tècnic de la casa, que posseeix un arxiu que és una mena de revista «Pathé».

El nostre lema és *instruir deleitando* i fer *grimègia ilustrando*.

Preguem, això sí, que les preguntes vinguin escrites en lletra clara, i siguin el més concises possible.

Jack Morris, demostrant que l'home no ve del mico i que en canvi el mico ve de l'home. Jack Morris, entafurat dintre d'aquesta funda simiesca, pròpia del Carnestoltes, interpreta el paper de «Tarzan» en una pel·lícula de la «Universal».

Manera de descobrir les estrelles

No ens referim a les estrelles del cel, perquè aleshores hauríem de recórrer a l'amabilitat del senyor Comas i Solà, especialista en assumptes astronòmics.

Ens volem referir a les estrelles cinematogràfiques, que hom descobreix del no-res. Aquí, on l'afició a esdevenir primera figura de la pantalla ha arrelat ja qui-sap-lo i ha fet força víctimes, les nenes amb pardalets al cap i els *pollos pera* que van néixer cansats i farien qual-sevol cosa que no fos treballar, es queixen tot sovint dels concursos que aquí s'organitzen i diuen mal dels directors que no saben apreciar el valor d'una *pose* especial o la fotogènia d'un *fruncimiento del entrecejo* d'allò més ben realitzat.

Aquesta colla d'aspirants a *stars* van errats de mig a mig. Hi ha joves que es creuen que portant un bigotet estil Char-

lot o Adolf Menjou, i amb unes quantes canada o ensenyant el llombrícol, ja es i avall del Passeig de Gràcia, ja poden surar per damunt de tot el gremi dels Menjou, Store, Codey i altres. De la mateixa manera que hi ha noies que perquè han après de fer el petons a la manera de la Greta Garbo, o bé s'han fet dues dotzenes de fotografies amb uns vestits escotats fins el capdava de la carcanada o ensenyant el llombrigo, ja es creuen que tenen dret a fer pel·lícules amoroses amb en Ronald Colman o en John Gilbert.

Tenim entès que estan a punt d'arribar a Barcelona unes comissions enviades per les cases americanes a fi i efecte de «descobrir» entre els ciutadans barcelonins les futures glòries del cinema mundial. Davant d'això, ens permetem acon-

sellar als nostres llegidors i llegidores el camí a seguir.

Res de concursos ni d'exhibicions. Els comissionats americans, sense donar-se a conèixer, inspeccionaran totes les belleses de *ambos sexes*, i tots els que tinguin temperament artístic se'ls emportaran a Hollywood. Per tal de no ésser reconeguts, aprofitant que s'escaurà l'Exposició Universal, es disfressaran de turistes estrangers, portaran binocles dels grossos i fumaran amb pipa.

La manera de descobrir estrelles és fent-ho a la quieta. De vegades una noia que s'entrebanqui fa que els inspectors es fixin en les seves cames i se l'emportin contractada. Per pescar homes, es fixen amb els ben educats que passen junt a les noies que es deixen fer l'ós. La manera de saludar i somriure del jove subjecte a experiment, és també una de tantes coses interessants. Els que porten bigoti i saben mirar-se de reüll la mamà de la futura, tenen grans probabilitats d'ésser escollits per a fer de traïdors (traïdors de sogres, naturalment).

I, per acabar, direm que un altre dels detalls importants de la pesca de damelles, és fixant-se amb la manera com s'enfilen als tramvies. Per això s'estan hores i hores asseguts a les voreres davant mateix de les parades dels tramvies.

Es que els descobridors d'estrelles tampoc no tenen res de betzols.

La Raquel Meller entre nosaltres

La Raquel, que a la *temprana edad de...* s'ha tornat neurastènica, pretenciosa, maniàtica i insuportable, aquests dies s'ha dignat a fer les delícies del nostre públic al preu de vuit pessetes la butaca, cantant els mateixos cuplets que li vàrem sentir per dos rals, fa una colla d'anys a l'«Arnaú». Clar que aleshores la Raquel no era fotogènica, i en canvi ara és una mena de Mary Pickford del carrer d'Aribau.

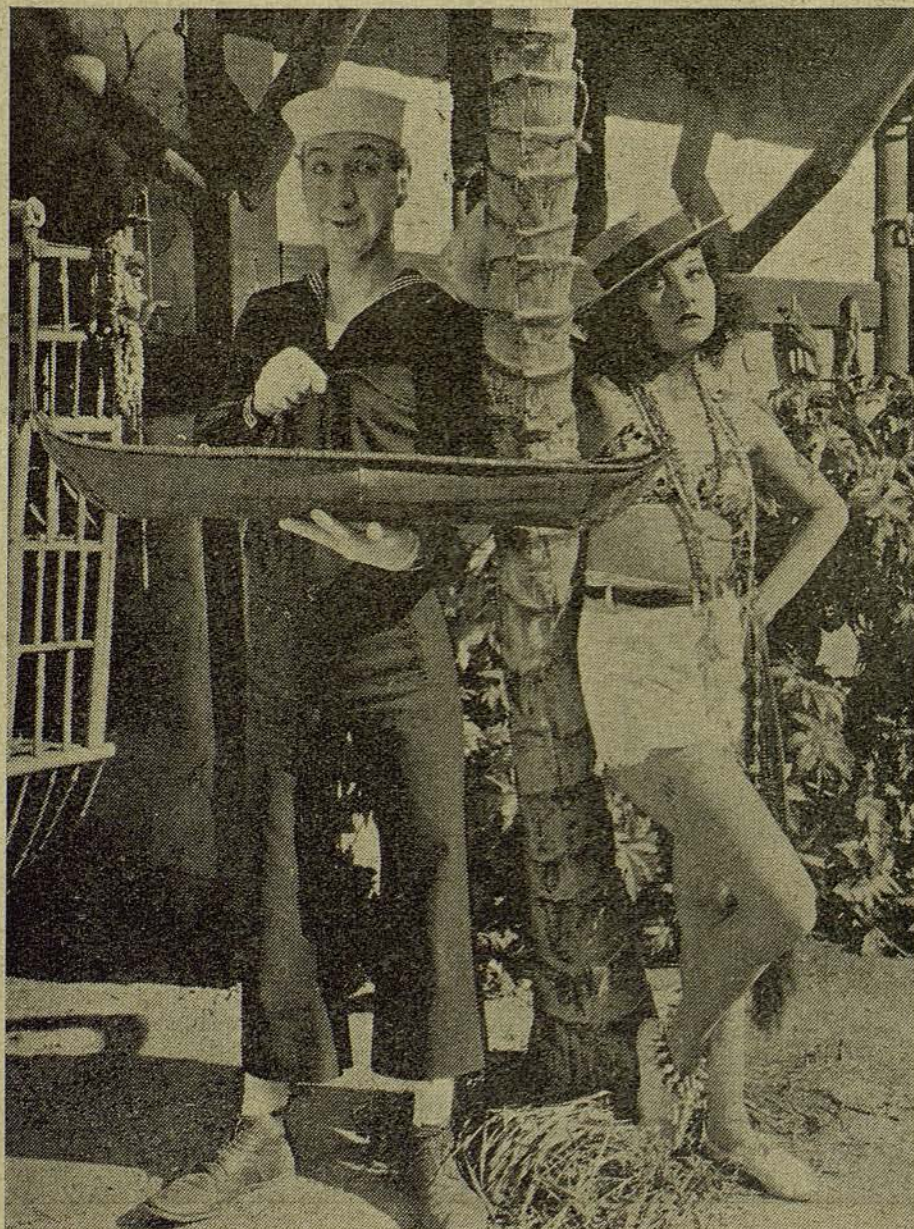
Amb motiu de la seva arribada, ha circulat una anècdota que suposem deu formar part de la reclam.

Diu que trobant-se en un circ de París presenciant els assaigs d'una pel·lícula, un lleó es va escapar d'una gàbia. Tots els artistes varen fugir espavorits menys la Raquel Meller, que donà proves d'una flemma britànica.

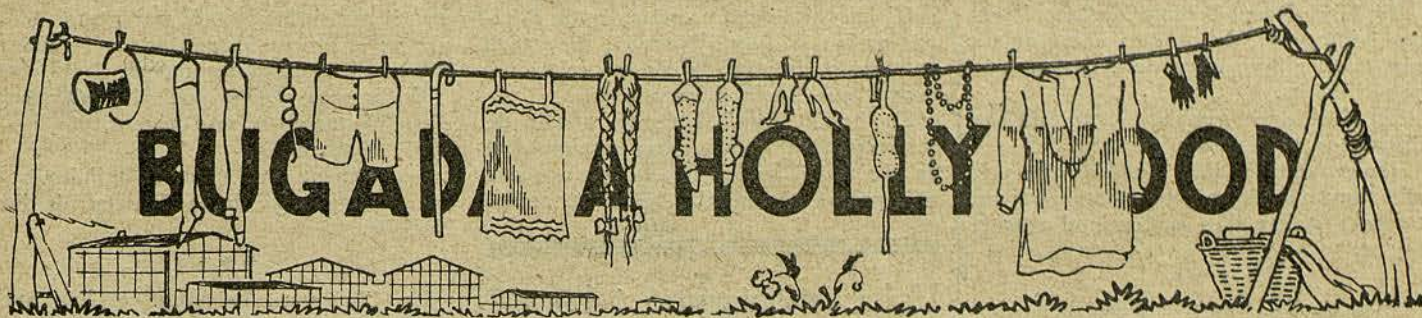
Passada l'alarma, l'empresari va felicitar a la Raquel i li va dir:

—I no ha tingut por que el lleó se la mengés?

—Oh, no!—va respondre la Raquel, sempre tan enginyosa—. Entre artistes això no s'acostuma.

Billy Dooley i Vera Steadman, de la «Paramount», disposant-se a fletar una piragua per efectuar el seu viatge de núvis amb tranquil·litat i anar a raure en un lloc deshabitat, on no existeixi el divorci.

Tothom sap que la Norma Talmadge i en Gilbert Roland s'estimen apassionadament i han devingut inseparables. Fa cosa de quinze dies varen desaparèixer d'Hollywood sense deixar rastre. Els diaris varen ocupar-se'n i fins oferiren premis al qui pogués donar-ne notícies. Tot fou endebades, car l'apassionada parella no aparegué enlloc.

GLORIA SWANSON

Darrerament un cable datat a Roma ha descorregut el vel del misteri.

La Norma Talmadge i en Gilbert Roland es troben a Roma fent el viatge de nuvis.

Fent el viatge le nuvis i no són casats?

Ho han fet per estalviar-se la feina de divorciar-se al cap de quinze dies.

* * *

Això que en John Barrymore s'hagi casat a la *temprana* edat de 46 anys amb la Dolors Costello, que només en té 18, és un altre divorci en perspectiva.

Aquesta vegada, però, la que demanarà el divorci serà la costella.

I qui liu la costella diu la Costello.

* * *

Retallem de *Cinelandia* y *Films* aquesta notícia, que és tot un drama sense contemplacions:

«Durante catorce años, Edward Connelly estuvo bajo constante contrato en los estudios de Metro-Goldwyn-Mayer interpretando primero roles de hombre maduro y de anciano distinguido en estos últimos tiempos. Era muy popular en Hollywood, y todos deben recordar seguramente su figura escueta, sería, de amplia frente y pelo canoso. Distinguióse especialmente en los roles de sacerdote.

»Su última interpretación para esa empresa fué «La ley del desierto», con Tim

McCoy y Raquel Torres, haciendo un sacerdote, por la centésima vez. En los últimos días habíase sentido enfermo, pero hizo un esfuerzo para no retrasar la terminación de la cinta. Una tarde, el director le declaró, por fin, de que su trabajo en aquel tema estaba terminado.

»Connelly se fué a su casa aun con el hábito franciscano, sintiéndose cada vez más enfermo. Se recostó sobre un sofá en su apartamento, y allí permaneció, semidesvanecido. Horas después, por la mañana, moría víctima de un violento ataque de influenza, tal y como estaba vestido en las escenas de su última película.»

Com a reclam, hem de confessar que és una mica tràgic.

* * *

En Lew Cody es va fent vellet d'una manera alarmant. En els estudis ja titubegen abans de confiar-li un paper de galant jove i les seves produccions cada dia són més escasses.

Comprentent que si romania a Hollywood acabaria passant el platet, s'ha decidit a embarcar-se per Europa, i abans d'un mes el tindrem aquí.

No ens estranyaria que un empresari d'aquí el contractés per tal que poguéssim admirar-lo.

Si a «Novetats», que és el teatre català de les companyies estrangeres, es decideixen a presentar-nos-el, ja ho avisarem amb anticipació.

* * *

La Patsy Ruth Miller, tan bufona, tan elegant i que tant ens havia divertit actuant de parella amb en Monte Blue, ha passat a la posteritat, i els directors ja no en fan cas.

Però la Patsy s'ha venjat i s'ha fet redactora d'arguments.

Llàstima que aquesta venjança caurà damunt nostre, que no hi tenim cap culpa.

A escriure arguments només hi mancava la Ruth Miller.

* * *

La Dolors del Río acaba d'arribar a Hollywood després d'efectuar la seva *tournee* per Europa, i ha causat sensació amb uns quants trajos i abrics que va adquirir sense reparar en el que costaven.

Ara la Dolors del Río, reintegrada a l'activitat dels estudis, ha començat a filmar una pel·lícula per als Artistes Units en els tallers de Tec Art i sots la direcció d'Edwin Carewe.

Esperem confiats que l'assumpte serà

mexicà i ens disposem a admirar una joia més.

Si com es murmura el galant jove és en Roland Drew, pel gust de veure'l vestit de *picador de toros*, estem disposats a pagar el doble del que valgui.

* * *

A Terramar, segons ens ha dit una persona molt documentada en qüestions cinematogràfiques, és probable que no tardem gaires dies a veure-hi muntar uns estudis cinematogràfics.

Els «sitgetans», que a comerciants no hi ha qui els guanyi, ja han començat a redactar anuncis sensacionals i enlluernadors:

¡Sitges, la blanca Subur!

¡Gran playa de moda!

¡Estación de invierno!

¡Grandes estudios cinematográficos a la vista del público!

¡Hollywood ha pasado a la historia!

Ja riurem.

* * *

Hollywood, segons llegir, és la ciutat del món que hi ha més dones que es dediquen a dir «la bona ventura».

Per un dòlar pronostiquen amb un aplom que emociona als ingenus, el següent:

«Aviat, molt aviat, es veurà manejan un magnífic automòbil!»

El més trist és que moltes vegades aquest magnífic automòbil es torna un camió vulgaríssim... i no pas de propietat encara.

* * *

MARY PICKFORD

En Karl Dane, l'home de les mil cares grimegials, de resultes d'uns amors amb una actriu volen fer-li pagar uns 75.000 dòlars.

En Karl, però, sembla que no està pas disposat a afliuixar-los per ara.

Trobem que fa molt bé. Del contrari, amb uns quants enamoraments així, no tardaria gaires dies a haver d'anar a captar.

* * *

L'esposa de Charles Morton, el jove actor que tants èxits compta en les seves interpretacions, ha demanat el divorci.

El graciós del cas és que abans de demanar el divorci va llençar un gerro d'aigua calenta al seu marit.

Ho devia fer per a poder despistar si la policia l'amoinava massa tot dient: —Ca, res; tot plegat aigua calenta!

* * *

A la «Paramount», degut a les normes comercials que imperen en aquella companyia, hi ha hagut raons grosses amb els actors que compten amb més popularitat. De resultes d'aquestes raons, la Pola Negri ha estat a punt de fer la maleta junt amb l'Ester Ralston i ha tocat el dos el director Harry D'Arrast. L'Emil Jannings sembla que tampoc no està gens satisfet i que no tardarem a veure'l per Europa.

Mosca! Si continuen aquestes qüestions, a la «Paramount» hauran de fer treballar els tramoistes!

* * *

S'està filmant una pel·lícula espanyola sota el títol: «48 pesetas de taxi».

El títol no deixa d'ésser força original. Quan menys, ens fa suposar que no haurem d'aguantar cap cursa de braus.

Que ja és algo!

* * *

La Merna Kennedy, que es va revelar treballant amb en Charlot a la pel·lícula «El Circo», està molt disgustada perquè l'han deixat sense contracta i procura consolar-se tenint relacions amb en William Haines.

EN CHARLOT

Hi ha qui assegura que el motiu d'haver perdut la seva col·locació, és perquè en Charlot ja sabia lo de les relacions, encara que fossin d'amagatotis.

En Seldon Lewis, que va gaudir de gran celebritat per la seva interpretació de «La mano que aprieta» i que ara sols feia papers secundaris, ha estat ascen-

Voleu menjar bé i barat?

Aneu al

RUGBY BAR

Clarís, n.º 62 = Telèf. 18572

□ □ □

El que hi menja una vegada,
ja no torna a casa

dit a *malo* terrorífic de les produccions de la «First».

Ja ens comprarem una pinta per pentinar els cabells cada vegada que se'ns posin de punta.

* * *

«Entre cuatro paredes», és un film en el qual en Gilbert és *nada menos* que jueu i pistoler.

Oh! Serà un cop mortal per a les senyoretes romàntiques!

Al cinema que la projectin no guanyaran prou per éter.

* * *

I ja que parlem de *malos*, afegirem que hi ha tres classes de traïdors.

Simpàtics, com en Lluís Wolheim.

Terrorífics, com en Lon Chaney; i

Repugnants, com en Warner Oland i en Roy d'Arcy.

* * *

Entre la gent de cinema hi ha molt costum de cridar-se per motius. Vegi's si no:

En Dempsey diu a la seva dona Estelle Taylor: *Babe* (Nena).

Norma Talmadge diu a la seva germana Constance: *Dutch* (Holandesa).

Douglas Fairbanks diu a la seva dona Mary Pickford: *The Boss* (La mestressa).

Glòria Swanson diu al seu marit, el marquès Henri de la Falaise de la Condraye: simplement Henri.

Gilda Gray diu al seu marit i gerent Gaillard T. Boag: *Gil*, diminutiu del seu nom.

* * *

Les primeres ulleres de l'Harold Lloyd estan assegurades per 25.000 dòlars.

I no les té assegurades pel valor que tenen, sinó per l'estimació que els hi té per haver contribuït al seu encumbrament.

* * *

La «Bip» ha batut el record de la internacionalitat de les seves produccions. En el seu primer film, «Moulin Rou-

ge», hi tenien intervenció un director, alemany; la protagonista, russa; el galant, francès, i la ingènua, anglesa.

En la seva segona pel·lícula, «Oro sucio», hi treballen una xinesa, un alemany i un anglès.

Segurament d'un moment a l'altre rebrà la felicitació de la Societat de les Nacions.

* * *

La Constance Talmadge explica que el record més agradable de tota la seva vida és el d'una vegada que va ballar un tango amb el malaguanyat Rudolf Valentino.

Diu que era l'època que Dudy havia acabat de fer «Los cuatro jinetes del Apocalipsis», on hi sortia ballant un tango que va fer sensació. Es veu que l'emoció de la Talmadge va ésser tanta, que per uns moments es va sentir allunyada d'aquest món i només pensava en els angelets bufadors que diuen que hi ha al cel.

Tanmateix hi ha gent que s'emociona per ben poca cosa.

* * *

Un famós periodista cinematogràfic de Barcelona va dir en una penya d'amics:

—Això del concurs dels artistes emmascarats té molta gràcia, però jo faré una cosa que encara en tindrà més. Quan hagin sortit totes les preguntes, com que jo conec tots els artistes, publicaré els noms en el meu diari, i així la gent només haurà de comprar cinc números de *La Vanguardia* i ja hi podrà prendre part tothom.

POLA NEGRI

La eminent tràgica, que quan exagera la nota, xeringa, però en el fons se'ns rifa tal com ens mereixem.

Però com que resulta que n'hi ha algun que és bastant difícil l'endevinar, l'esmentat cronista tampoc l'ha entès, i els seus amics encara esperen que surti el diari amb el resultat del concurs.

Excusem dir la cara que hi fa l'interessat quan algú li parla d'aquest afer.

***

Aquests anunciants que fan propaganda des de la pantalla, són del més atrevit que corre. Al «Capitol», per exemple, dies enrera hi sortia un clixé on hi havia una s'nyora en paños menors, que ensenyava la faixa de goma i les lligacames.

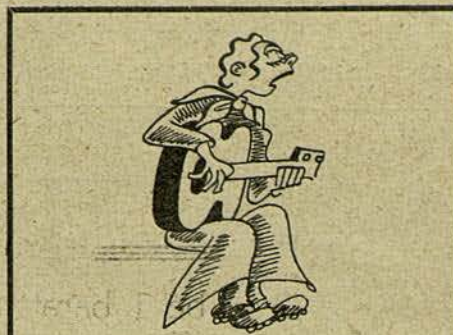
I això no és això. Després es queixaran els empresaris si els pares priven als seus nens menors d'edat d'anar al cinema. No n'hi ha prou que amb els petons perverteixen a les criatures, que fins s'han atrevit a posar motius de temptació en els anuncis.

Aquest món cada dia s'està posant pitjor.

***

Si no fos demanar massa, ens agradaria saber per què els acomodadors d'un cinema dels bons no admeten propines i en canvi els d'un altre cinema on acostumen a fer el mateix programa no t'els pots treure del damunt fins que els has donat «la voluntat».

Si és que això de la propina ho consideren com una cosa ben enraonada i gairebé obligatòria, valdria més que carreguessin el deu per cent al preu de l'en-

Ja s'ha posat a la venda el llibret

Vida i miracles de l'Irusta, en Fugazot i en Demare

Història verídica i sensacional dels tres tanguistes fotogrènics que fent estralls entre el sexe feble poden rivalitzar amb en John Gilbert, en Menjou i en William Haines

Una horeta de riure sense parar per quatre quartos

Coberta d'en Castany

Es ven a tots els quioscos, al preu de 30 cèntims

trada i així ens deixarien en pau als pobres aficionats, que ja ens fan pagar sis ralets de l'entrada.

***

La Pantalla, de Madrid, ha publicat unes fotos de «la Greta Garbo espanyola», que són una delícia.

Pel que es veu, les nostres revistes es van modernitzant i americanitzant que és un gust.

Amb uns quants originals com aquest que diem, estem segurs que els aficionats a la fotografia artística augmentarien en gran quantitat.

***

Un actor americà tenia un gos que es deia «Nurmi» i feia pel·lícules. Diu que ho feia d'allò més bé i que tenia tant d'èxit entre l'element femení com el no va més de la galanteria Adolf Menjou.

El cas és que en «Nurmi» va morir esclafat sota la roda d'un auto, i el seu propietari ho va sentir tant, que es va posar dol, va plorar i va perdre dues dotzenes de contractes amb cases que volien tenir el gos impressionat una pila de vegades.

Nosaltres tenim pensat enviar una targeta de felicitació a l'auto que el va matar. Perquè, amb franquesa, les pel·lícules de bèsties i les que fa aquella «onada» de Jackie Coogan ens maregen d'allò més.

IMPRESOS COSTA : ASALTO, 45 : BARCELONA

PUBLICACIONES MUNDIAL

CONSELL DE CENT, 201 - TELÈFON 32,596 - DIRECCIÓ POSTAL : APARTAT 925

SECCIÓ DE FIGURINS

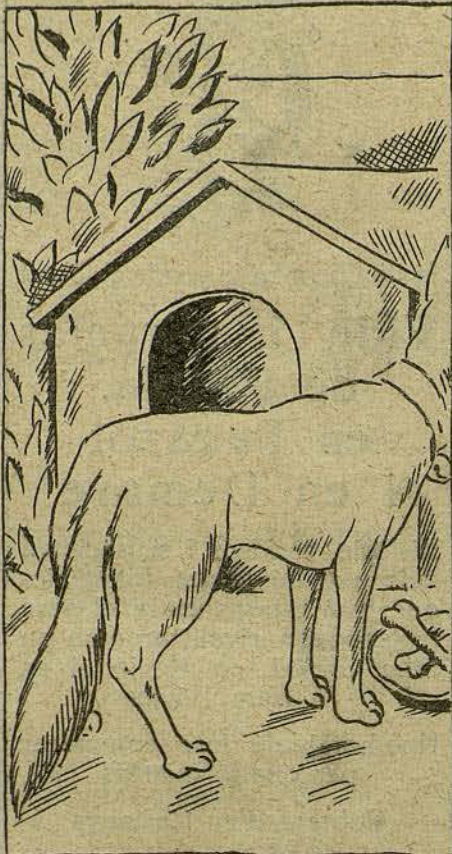
DISPOSEM COM A REPRESENTANTS EXCLUSIUS:

TITOLS	Pessetes	TITOLS	Pessetes
Album de bal	10'—	Modes d'enfants	4'—
La lingerie parisienne	4'—	La Femme Élégante	1'50
Broderies lingerie	4'—	L'idéal parisien	3'50
Album de travestis	4'—	Paris chic	4'—
Blouses artistiques	4'—	Le Chic	4'—
Grandes Créations	25'—	Le Grand Chic	4'50
Les chapeaux modernes	4'—	Très chic	4'—
Weldon's catalogue	1'50	Façon tailleur	10'—
Weldon's ladies journal	1'50	Robes lingerie et robes brodées	5'—
Weldon's children	1'25	Manteaux de luxe	5'—
Manteaux de soie	6'—	Nouveautés pour velours	3'50
La mode de Paris	3'—	Robes de style	3'—
Elite	4'50	Art, Goût & Beauté	4'—
Manteaux et costumes de promenade	4'—	Iniciales para bordar	4'—

En vista de l'èxit del concurs d'artistes emmascarats, nosaltres en presentem uns quants als nostres llegidors, amb la secreta esperança que també els endevinaran tots

Pregunta núm. 1. — Ulls rodons, nas d'albergínia, bigotet que ha fet forrolla entre el nostre jovent. Totes les noietes somniadores l'han somniat una nit

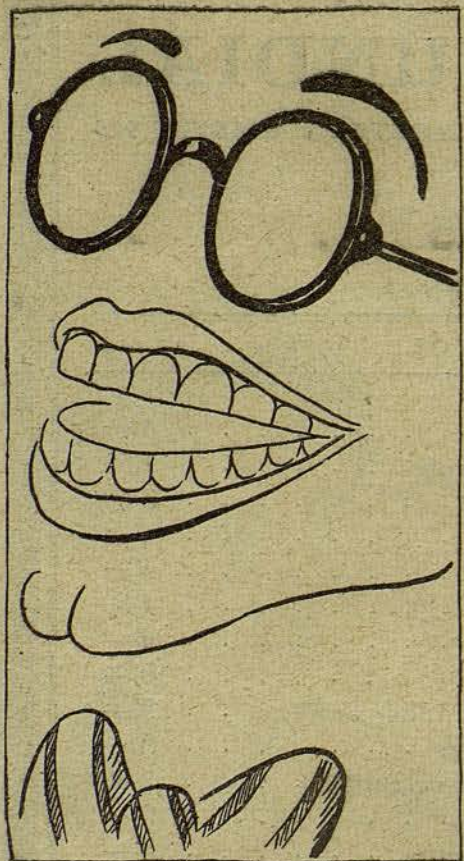

o altra. El seu nom és John i el seu cognom acaba amb bert. Qui és?

Pregunta núm. 2. — Estatura regular. Cua de vint-i-vuit centímetres. Professió: policia secreta.

Pregunta núm. 3. — Baixet, cabell arissat, amb cédula personal a nom de Charlie Chaplin, conegut per «Xarlot». Qui és?

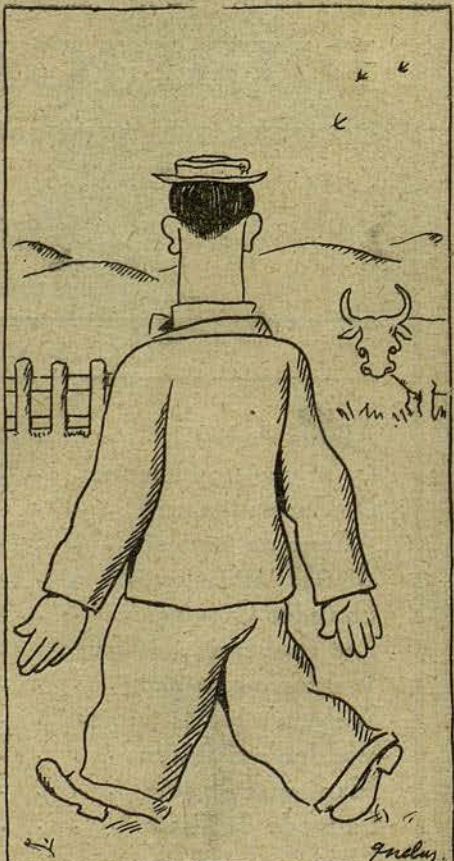
Pregunta núm. 4. — Ulleres. Boca que riu ensenyant unes dents d'anunci de dentífric: «Paramount Films» el té en la seva nòmina amb el nom d'H.... Ll...

Pregunta núm. 5. — «Morena», ulls

«como puñales». A casa seva li deien la Marieta. Treballa per la «Fox» i és filla del senyor Casajoana.

Pregunta núm. 6. — Vet ací «el home que nunca ríe». Té les cames cur-

tes i camina marcant el pas. El seu barret com un tortell de ral, corona sempre la seva testa. Les inicials que porta en la roba interior i als mocadors de butxaca són aquestes: B. K.